

כס"ד. יום ב' דראש-השנה ה'תשכ"ג

יכתור לנו את החלוקת את גאון יעקב אשר אביו סלה, ומביא כ"ק מרי"ז אדמו"ר במאמרו

ד"ה זה (שבהמשך ר"ה תשי"ג) פירוש התרגום, ורע"ל לא למידת ית אחסנתא ית

בית מקדשא דיעקב דרחמים לעלמין, ומדייק בזה, הרי בית המקדש הוא של הקב"ה

כמישי ועשו ל' מקדש [ולשראל הם רק עושים את המקדש, אבל המקדש עצמו הוא של

הקב"ה] ולמה נקרא בית מקדשא דיעקב, גם, מהי השייכות דגאון יעקב שקאי על בית

המקדש לחלוקתו, ומביא בהמאמר דגנולמין הוא נקודת היחידות השורה במקדש הלב

שהוא הבית מקדשא דיעקב, כמישי ועשו ל' מקדש ושכנוי בתוכו, בתוכו לא נאמר אלא

בתוכו, בתוך כא"י משראל⁵, והנה הפירוש הפשוט דיבחר לנו ג' את גאון יעקב הוא

שלעיל יחזור לנו את בית מקדשינו, וצריך להבין הקשר דהפירוש (שבהמאמר) שגאון

יעקב קאי על בית המקדש שבכ"א מלשראל עם הפירוש (הפשוט) שגאון יעקב קאי על

בהמ"ק השלישי שיבנה במהרה בימינו.

ב) והנה פסוק זה הוא בהמאמר שאוריים ז' פעמים קודם תקיעת שופר, והשייכות

זממור זה לחקיש (כפשוטו) הוא, כי במזמור זה נאמר עלה אלקים בתרועה

וה"י בקול שופר, ואמר רז"ל⁶, שבחמלה הקב"ה יושב (ועולה) על כסא דז', עלה אלקים

בתרועה, וע"י שישאל נטלין את שופריו ותקעין לפני הקב"ה הוא עומד מכסא דז'

ויושב בכסא רחמים, ה"י בקול שופר, ומתמלא עליהם רחמים ומרחם עליהם והחופר

עליהם מדת הדין לרחמים, ולכן אמרים מזמור זה קודם תקיעת שופר כדי להביא רא"י מן

התורה על ההמשכה (דעומד מכסא דז' ויושב בכסא רחמים) שע"י תקיש.

(1) תהלים מז, ה.

(2) סה"ט תשי"ג סי"ט 26 ואילך.

(3) תהלים כה, ה.

(4) כסיוט (סה"ט שם ע' 35).

(5) ראשית תכנה שער האהבה פ"י קרוב לחוליות (ד"ה רשוי פסוקים - סט, כ), אלשיך עה"ט תהומה

שם קרוב למוצי (ד"ה ע"ד יתכן - פט, א) בופס ווארשא תרל"ז, שד"ה סט, א, רא, א. שבה, שט, ב, לסי"ח

ר"ס נשא (כ, סעי"ב), ובכ"ט.

(6) מפרשים לתהלים שם.

(7) פסוק ו'.

(8) ויק"ד פכ"ט, ג. וראה ע"י"ה במדוש תהלים עה"ט.

(9) כ"ה בווי"ק שם, דע"ן "מתמלא עליהם רחמים וכו'" הוא לחזור שמביא הפסוק ה"י בקול שופר.

(10) סידור (עם דא"ח) רל"ח, ב. המשך וככה תרל"ז פרק פכ"ט, סה"ט תרצ"ט ע' 28, ובכ"ט, וראה גם

לקי"ת דרושים לר"ה ג, ג.

(11) והר"א מן התורה על שאר הענינים שגמשיכים ע"י תקיש הוא בפסוקי שופרות, כס"ט שבהשקפה

הקודמת.

פתח דבר

כס"ד.

לקראת ראש-השנה הבע"ט, הננו מוציאים לאור את המאמר ד"ה יכתור לנו

את מחלוקתנו נ"ו, שאמר כ"ק אדמו"ר שליט"א בהתוועדות דיי"ט ב' דר"ה ה'תשכ"ג.

מערכת "אוצר החסידים"

ג' דסליחות, שנת ה'תשנ"ג (ה"י תהא שנת ביס"ט).

מחרי"ט שנה לחלוקת כ"ק אדמו"ר הנסח צד"ק.

ארבעים שנה לנושאות כ"ק אדמו"ר שליט"א.

ברוקלין, נ.י.

דהתחוות כל העולמות היא ממדת מלכותו ית'. והמשכת המלכות שבכל ר"ה (כולל גם ר"ה הראשון שבחולת הבראה) היא על שנה אחת²², ובערב ר"ה עם פגישת המלכות, חוזרת ועולה ונכללת במקורו²³. אלא שהעלי והעליון הוא רק בפגישת המלכות, שהוא התענוג והעיון שבמלכות. והחיות דהעולם ב"ה (גם לפני הענין דתמלכונת עלילת) הוא מתינונות המלכות²⁴, ברוגמת אדם שעושה מלאכה כשהיא עיקר ורפה ידים ואין לו תענוג בזה²⁵. וכפחגם הידוע²⁶, שבלי ל"ה (לפני הענין דתמלכונת עלילת) ורצון התענוג במצב דהתענוגות. וזה אמור לפני מלכותו כדי שתמלכונתו יעלה, ויבחר העולם הוא מצב דהתענוגות. וזהו המעלה שבו"ה הוא בכל המדינות (משנה, דיבור, רצון התענוג במלכות, והנה ידוע²⁷ שהסילוק שבו"ה הוא בכל המדינות (רצון התענוג מתשובה מדדת השכל, דכל הדברים חוזרין לקדמותו. והמשכת המלכות (רצון התענוג במלכות) ב"ה היא ע"י שבמשיבים מעצמות אור"ם. ומזה שהענין דתמלכונת עלילת הוא ע"י תקיעת שופר כ"ל, מובן שתקיעת מעצמת בעצמות אור"ם.

וצריך להבין, הרי תקיעת שופר היא מצוה, וענין הציונים (מצוות) שירד דוקא לאחר שהוא ית' נעשה מלך, כמאמר²⁸ קבלו מלכותי מחלה ואח"כ אאזר עליכם גזירות, וככ"י שה"י תמלכונת עלילת (שישיראל נושאים אותו ית' למלך) הוא ע"י שמגיעים בעצמות אור"ם כמו שהוא לפני (למעלה) שנעשה מלך, ואך אפשר שצ"י תקיעת (קיום מצות וציון המלך) יעשו אותו ית' למלך²⁹. ומזה מובן, דבתקיעת שופר שני ענינים, המצוה דתקיעת, והה שצ"י תקיעת מגיעים בעצמות אור"ם שלמעלה מברזגת מלך.

ד) ודגה במקראי מביאר הטעם על זה שבכ"י שה"י בנין המלכות הוא ע"י ההמשכה מעצמות אור"ם, כי מלכות ענינה הוא גילוי. וגם המלכות שבכל ספירה ענינה הוא כה גילוי של הספירה³⁰. אלא שהגילוי ע"י המלכות דהספירות הוא באצילות³¹, וככ"י שה"י הגילוי בב"ע הוא ע"י המלכות כמו שהיא פרוץ בפ"ע. ע"ד הדבור שבארם (מלכות ה"ע הדבור, מלכות פה"י) שהוא גילוי לזולתו. וענין בנין המלכות

24 לקיט שם גמ, ב. ג. אהרת ר"ה כוד ה' ע' ב'ע"פ. ביבא.
25 כ"ה בהמשך ר"ה החשג ת"ל (ע' 19), ובכ"ג, ובאור"ם ט"ס (ע' 8), מסתלק לרשע בכל עורג ר"ה"י, "בנורב ר"ה", אבל לפני שם (קבא, רע"א), "שסתלק בליל ר"ה".
26 המשך ר"ה ת"ל (ע' 38), ובכ"ג.
27 סידור (עם דא"ר) ש"ע התקיעות רמו, ב ואילך.
28 וראו לקי"ד כ"ד א. ה. טע"א.
29 וראו מבילוא (ויליש) ע"פ יתד ב. ג. ת"כ פריש"י ע"פ אורי ית', ב. וראה המשך ר"ה ת"ל פכ"י (ע' 69), ותהיך מברכות ית' א. (כמשנה): שיקבל עליי עול מלכות שמים חולה ואח"כ מקבל עליי עול מצוות. ברמב"ם ה"ל השו"ב פ"ה ה"ד. א"פ"ש שתיקם ב"ה גורית הכותב, רמז יש בו כי חזרו בתשובה. אבל ראה לקי"ד ה"ד ע' 145 ואילך (וראה גם לקפו ט"פ ע"פ המשך תע"ב ח"א ע' ת"ז).
30 ס"ד"ה שה"י מעצמים עור"ם (המשך תע"ב ח"א ע' ת"ז).
31 המשך תע"ב שם. וראה בארובה המסך תע"ב ח"ב משפ"ח ואילך (ע' תשצו ואילך), סה"ס תפי"ז ע' כ"ד ואילך, ובכ"ג.
32 כ"ה בהמשך תפי"ז שם פשפ"ש (ע' תת) לאופי השני.
33 תפי"ז בהקדמה (מאת אה"ת) — ת. א.
34 תפי"ז בהקדמה (מאת אה"ת) — ת. א.

ודגה מזה שאור"ם לפני תקיעת (לא רק פסוק זה, אלא) את כל המסור, מובן, שכל הפסוקים דהמסור שייכים להענין דעומד מכסא דין ויושב בכסא רחמים שע"י תקיעתו, ומכ"ש הפסוק יבחר לנו ג' שהוא בסמיכות להפסוק עצה אלקים בתורה ג', שהו מורה, הפסוק זה שייך לקל"ה אלקים בתורה ג'. וצריך להבין, דענין יבחר לנו הוא שהבחינה דהקב"ה בישיראל היא מצד (לא שהעבודה דישיראל מעוררת בייבחר בה"ם) ויחידה מזה, דענין הבחינה הא"י בהעצמות, שאין שייך שם הענין דאתערותא דלחמא. והיינו, דנוסף לזה שהבחינה דפונל הוא מצד עצמו ולא שמתעוררת ע"י רענון עליון אלקים שבמקום זה (שבו הוא ענין הבחינה) אין שייך לזכור ע"י אתערותא דענין ויושב בכסא רחמים, והמסתמכות דשני הפסוקים שומע דשני הענינים שייכים ל"ה. ויחידה דע"י שישיראל נוטלין את שופרותיו ותוקעין לפני הקב"ה הם ממשכי"ם לא רק ורחמים המתעוררים ע"י עבודה (אתערותא דלעילא שמתעוררת ע"י אתערותא דלחמא) אלא שע"י ממשכי"ם הם גם הרחמים, שמצד בחירת הקב"ה בישיראל, יבחר לנו.

א) ויש לזהות, דענין הגילוי (שע"י שישיראל תוקעין בשופר ממשכי"ם הם גם הענין דכחירת העצמות שאין שייך לעורר שם ע"י אתערותא) מובן גם מהדפ"ע שעיקרו³² ענין ר"ה הוא בנין המלכות, כמאמר ד"ל"י אמר לפני מלכותו כדי שתמלכונת עלילת. ומה שאמר³³ מצות היום בשופר הוא, כי הענין דתמלכונתו עלילת הוא ע"י תקיעתו, בהמשך מאר"ל ת"ל (ומה בשופר³⁴). והייש"יכ"ה ד"ה לביני המלכות (כפשטת) היא, לפי שב"ה היא יחידה מעשה בראשית. כמו שאמר³⁵ ית' זה היום חולת מעשד, שבכל ר"ה מתחילים כל העולמות³⁶ מתדש כמו שה"י בפעם הראשונה. והענין הוא

12) לזכור מסידור האר"ל במקומו, שע"י אמירת מסור זה מהפכים מזה"ד למזה"ר. ולענין, שפסידו האר"ל שם, שענין זה נעשה ע"י אמירת המסור עצמו (לא שע"י ממשכי"ם (כפי"א ר"ה) שוה ית' ע"י תקיעתו, וראה לקפו תע"ב 62.
13) כמבואר בארובה בהמשך ר"ה ת"ל — ס"ד"ס החשג ע' 24.
14) וראו בהמשך שם (ר"ש ע' 27), דענינה הפנימי (של הארובה אשר אהר מלך) הוא הודותים. ואולי יש לומר, דבהמשך פס"ש דמ"ש בתרגום, "הודות לעלמתי הכונה בזה היא גם לחתמים.
15) המשך ר"ה ת"ל בהחלתו, וראה פה"ש ש"ע ר"ה. ש"ע הכוונה שם ובכ"ג.
16) כ"ה הלשון בהמשך ר"ה ת"ל שם. ולבחינה הכונה דכ"ה יש גם תפי"ז דזכרונת ושופרות אבל תוקעין הוא מלכותו, וראה לקי"ד ה"ד ע' 134, ובתעוררת שם.
17) ר"ה טו, א. שם ל"ד, ב.
18) שם כ"ג, ב. (כמשנה) שם כ"ב, א.
19) וראה ר"ס"ג, הנהא באבודותם טעמי התקיעות, אשר, "הענין הן האשורן בתק"ש הוא, שצו, אנו ממשכי"ם עליון התבואה".
20) שק"ע על תקיעת שופר (אל"ה שובלל בזה גם אמירת פסוקי שופרות) — וראה סה"ס מליקט ח"א ע' ע"א, שם ע' ש"ל"ט, ובהערת שם.
21) כ"ה בלקי"ט דרש"ש ל"ה גמ, ב. ובכ"ג, וראה סה"ס מליקט ח"ב ע' סד ואילך.
22) בתוספת מסוף דר"ה, מ"ה כ"ג, א.
23) כ"ה בלקי"ט ובארתה שהבחינה הגאה, ובכ"ג, וראה לקפו סי' ע"ד פירוש בהחלת מעשדו שק"ע על ישי"אל.

ו) ויש לומר, דלפי ביאור זה, שהטעם שבכדי שידוי בנין המלכות הוא עיי המשכה מצעמות אוא"ס הוא כי בכדי שתדוי ירדה למטה מטה (ובאופן דהתלבשות) הוא עיי המשכת כח מופלא שאינו מוגדר, הירידה (הגילוי דמלכות) יש לה יחס לגבי כח המופלא. דכיון שההפלאה שלו הוא שאינו מוגדר בהציור דלמעלה דוקא ויכלתו גם לירד למטה, הרי הירידה למטה הוא גילוי ההפלאה שלו. ויתורה מזו, שגילוי ההפלאה שלו הוא גם באופן הירידה. דכל שהוא מופלא יותר ביכלתו לירד למטה יותר, ומזו מובן, דמ"ש בהדרוש (שמבואר בהם ביאור זה) שכבר"ה צ"ל ההמשכה מצעמות אוא"ס, הכולנה כזה היא להפלאה דאוא"ס (שאינו מוגדר) ולא להצמנות ממש. משא"כ להביאור דלעיל (סעיף א) דהטעם שהמשכת המלכות בר"ה צריכה להיות מצעמות אוא"ס הוא לפי שעליית וסילוק המלכות היא בכל הדרגות (ולכן צריכה להיות ההמשכה במקום נעלה ביותר) והמשכה היא מצעמות אוא"ס ממש.

ו) והנה ידועה שכבר"ה שני ענינים. עיקר ענין ר"ה (א) בתשרי) הוא שביום זה נברא האדם, וככל שנה ביום זה מתחדש הענין דבריאת האדם, אתמ"ה קרויין אדמ"ה, מתחדשת גם כללות הבריאה שנובראה בברייתו באול"ה, ויכל דוזה מ"ש זה היום חתלת מעשך וכרוז ליום ראשון, דזה היום חתלת מעשך קאי על האדם" (עיקר מעשך) שנוברא ביום זה עצמו, וכרוז ליום ראשון הוא שבר"ה הוא זכרון ליום ראשון דהנבראה (כ"ה באול"ה) שבו נברא העולם. והו שכבר"ה הוא בנין המלכות הוא כשכל כ"ה הענינים. בכדי שיעיי המלכות יתחזק העולמות מחדש (כ"ל סעיף א) ועיקר ענין בנין המלכות הוא בשביל תולדת הנשמות (בריאת האדם) דנשמות ומלכות הם ענין אחד" כמובן גם מהו שהמלכות נבראת כנסת ישראל.

ועפ"י, בכדי לפעול שידוי בנין המלכות צריכים להמשיך במקום שאין שם לא רק מצאות העולמות, אלא שאין שם) גם המציאות דנשמות. וצריך להביי, איד שייד שהנשמות עיי עבודתם יגיעו למקום שלמעלה ממצאותם.

ונקודת הביאור כזה, דזה שבעת סילוק המלכות (בהדרגה שלמעלה ממלכות) אין תפיסת מקום לכאורה לנשמות ועבודתם (כי נשמות ומלכות הם ענין אחד) הוא בנוגע לתוצאות דנשמות, וענין המליכות (ש-ישראל מביקשים ונתחננים להקדיש שיהי

- 180) ראה סידור (עם דא"ת) שם דמה, סעיף וא"ל.
- 161) נבמת סג, רע"א.
- 162) לקיטת נבנים מ"ב.
- 163) ויקיט רפכ"ט, ועד. - נוסח בטה"ם מליקט ח"ג ע"ג הערה 7.
- 164) ראה ר"ן לריה ט"ו א, ד"ה חיים חתלת מעשך כ"י, על יצירת אדם קאמרי.
- 165) כיה ברי"ה זה בהמשך ר"ה תשי"ג (ע" 35).

שכבר"ה הוא" שהגילוי יהי" לא רק בנבראים דמ"ש הרותינים אלא גם בעשי המשמות, ובה עצמו - למטה מטה, עד בהדומם כמו שאומרים בתפלות ר"ה וידע כל פעול כי אתה פעלתו, שגם הדומם (שבשש"א) ידע כי אתה פעלתו.

וזהו ארון לפני מלכות כדי שתמלכינו עליכם כו' וכמה בשופר, דמהטעמים על זה שאין מספיק אמירת מלכות וצריך גם לתקוע בשופר, הוא"י, כי הענין דתמלכינו שכבר"ה הוא שיומשך הגילוי בעשי, וזה נעשה עיי תקיעת שופר במעשה, ועיי שהמעשה דתקיעת שופר הוא שמתקעין בשופר של בהמה, נמשך הגילוי גם בענינים הגשמיים, בהמה שבאדם, וככדי שיומשך הגילוי למטה יותר עד בהדומם, צריך שקיין השופר שבו תקיעין יהי תלוי (לא מחובר להבהמה) דומם.

והנה כל שההמשכה היא למטה יותר, הוא עיי ששורש ההמשכה הוא למעלה יותר. וכמוכ"ה הדוגמא לזה מנה הפלאה שבחכמה, שהירידה היא כפי אופן ההפלאה. שככדי להוריד את השכל ולהלישו במשל (ושהמשל יהי מכוון) הוא דוקא כשיודע את עצם הענין, ולהעיר, שכנה הירידה דשכל ענין ענינים. שביכלתו לצמצם את השכל שר"ה לפי ערך ההלמיד, ושביכלתו להעלים את השכל עיי שמלכישו במשל, וגם בכדי לצמצם את השכל צריך לכה עליון יותר. יש לומר, דהטעם שמכ"ה בהמאמר ענין הירידה דהתלבשות במשל, הוא כי מדבר כאן וכו' הפלאה (הפשוטה) שבחכמה, וכענין זה נוגע יותר הירידה דהתלבשות במשל. דהגם שענין ההתלבשות במשל (משא"כ הירידה דצמצום) הוא לכאורה ה"פ ענין ההפלאה מ"מ, כזה שמלכיש את השכל במשל ניכר ומתגלה כח ההפלאה דחכמה. דזה שהתלבשות במשל הוא ה"פ ההפלאה הוא כשהתפלאה היא מוגדרת ומצוייית בהציור דלמעלה מהתלבשות במשל, אבל מצד אמיתית ענין התפלאה, אפשר להיות גם התלבשות במשל.

ויש לומר, דהגילוי שיעיי המלכות כמו שהיא בהספירות דז"א, גילוי באצילות, הוא עיי הירידה דצמצום והגילוי שיעיי המלכות כמו שהיא פראו פ"ה כפ"ה, גילוי ברי"ה, הוא עיי הירידה דהתלבשות כמשל"ה. ומה מובן גדל העילוי דההמשכה שעל ידה נעשה בנין המלכות (וכפרט בנין המלכות דר"ה) שאינה מוגדרת בהגדר והציור דלמעלה מהתלבשות, שלכן, עיי המשכה זו, נמשך ומתלבש הגילוי גם ברי"ה, וככ"ה עצמם - אפילו בדומם, שגם הדומם ידע כי אתה פעלתו.

- 165) ראה ר"ה שיש שבועות 31, שהכוונה בהמשכת המלכות בר"ה הוא להיות גילוי המלכות למטה.
- 166) וראה סדר מליקט ח"א ע' שמת.
- 166) ד"פ, ע"ל קאי על עשי (סידור הארז"ל במקומו. משנת חסידים מסכת ליל ר"ה פ"ח מ"ב. הובא בליקטת שלח מ"ו, א"ל, נ"ב, פ"ה, ו"ה ע"ל לקי"ה דודשים לר"ה נ"ה ד. ע"ה שער ר"ה ספ"ט.
- 167) ראה סדר מליקט שם, וראה ע"ה לקי"ה דודשים לר"ה נ"ה ד. ע"ה שער ר"ה ספ"ט.
- 168) כסדר"ה שומר עדי"ת לעיל הערה 31. וראה בהמאמר שם בפ"ה (המשך תע"ב שם ע' ח"א).
- 169) ראה ת"א וירא י"ו, י"ב, ו"ב, ו"א"ל.

ח) וצריך לרבות, ולפי הנ"ל זה שעי' תקי"ש נעשה הינני דתמלכנוי עליכם הוא לפי שעי' תקי"ש תמגילת שורש הנשמה כמו שהיא מושיטת בהעצמות שלמלה מענין המצוות ומזה שתקיעת שופר היא מצוה, מבה, שהענין דתמלכנוי עליכם שייך גם להמצוה דתקיע.

וידבר זה ע"פ מה שמבאר כי"ק מרי"א אדמו"ר בהמשך ר"י הנ"ל, שבהצוה דאנא אמלך, ג' מדינות. רצון גלוי, רצון נעלם ורצון המוחלט בעצמותו. וג' מדינות אלו נחלקות לכ' סוגים. דרצון הגלוי והנעלם, שניהם הם בגלוי כו בעצמו, והחלק שבניניהם הוא בנוגע להפועל, דרצון הגלוי הוא בהתעוררות ששייך לפועל, ורצון הנעלם הוא רק הסכם שאינו שייך לפועל (לכן נק' בשם נעלם, כי הוא נעלם ורחוק מהפועל). ורצון המוחלט בעצמותו הוא נעלם לגמרי, היינו שהוא נעלם גם לגבי עצמו. ויעי' הרצון לבית, דכל אדם יש לו (מצד עצם נפשו, גם כשיאנו וידע מזה) יש לו רצון לבית, כי זה נוגע לעצם מצאיתו. ועוד חילוק בין רצון הגלוי לרצון הנעלם שהתעוררות דרצון הגלוי הוא עיי' אתערותא דלחמא, עיי' שישראל מקבילם עליהם ע"ל מלכותו ית' ומבשקים מלוד על הנעלם כולו כבודד. וענין זה (שהתעוררות רצון הגלוי הוא עיי' אתערותא דלחמא, אלא שהתעוררות הרצון או ר"י עיי' העצמות מ"ן מרי"א וב"ש, במאמר במלך בנשמותיו של צדיקים, דעי' שעלה לפני ית' ותענוג שתענוג בעבודת הצדיקים, ועמד כולם צדיקים, עיי' נחצורר ברצון גלוי למלוכה. ובדוגמת מלך כו"ד, שהרצון (הגלוי) למלוכה מתעורר עיי' הכהרת הס"א, והתעוררות דרצון הנעלם הוא לא עיי' אתערותא דלחמא אלא שמתעורר מצמו. ומבאר שם⁵³, דזה שעיי' אתערותא דלחמא מתעורר הרצון גלוי, אין זה מצד מלית האתערות מצד עצמה, כי נברא הוא באין עורר לגבי נברא הדוגמא דרצון הגלוי, ובפרט שגם רצון הגלוי הוא באאפי' שלפני הצמצום/ אלא לפי שכן עלה ברצונו ית' ברצון הנעלם, ולמלה יותר לפי שכן הוחלט ברצון המוחלט בעצמותו, שאתערותא ית' תעורר את רצון הגלוי.

ויע' לומר, דזה שהוחלט ברצון המוחלט שהתעוררות רצון הגלוי תהי' עיי' אתערותא דוקא, הוא, ככ"ד שמלכותו ית' על העולמות תהי' (גם) מצד העולמות. ויעי' כמו שהוא מכלול דארעא⁵⁴, דעי' שהמלכות נעשית עיי' הבורה העם, שגם תישם עלך מלך⁵⁵, ביטול העם להמלך הוא מצד המציאות שלחמא⁵⁶. ועפי"י יוכן השייכות דתמלכנוי

53 סה"מ התמצ' ע' 6 ואילך.
54 ראה ע"ת שער כח (שער העיבורים) פ"ב. שער ל"ט (שער מ"ז ומ"ח) דרוש ב. וע"ד.
55 סה"מ שם ע' 15 ואילך.
56 שורא כ"ד מלכותא דרביע (ברכות נה, א, שלב "מלכותא דארעא יש לבאר ולהתמיד ענין מלכותא דרביעי" (המשך) ר"ה תה"ל רפ"ב - ע' 16.
57 שופטים י"ג טו.
58 ראה לכ"ש ח"ז ע' 26.

מלך) הוא הניטול פנימי שמצד עצם הנשמה⁴⁹, שמושרשת בהעצמות. וכשמתגלית עצם הנשמה היא ממששת את העצמות. ועיי' נעשה גם בנין המלכות.

ז) וביאר הענין דבנין המלכות שנועשה עיי' המשכת העצמות שעיי' גילוי עצם הנשמה, יש לומר, ע"פ המבואר בכ"מ⁵⁰ בענין ישראל עלו במחשבה אלה דבר, והמחשבה בהדבר היא למטה מהאדם עצמו, וכמילא היא כמו חוץ ממנו, והמחשבה דישראל היא חד עם החושב עצמו. והנה במלך בנשמותיו של צדיקים⁵¹ (ועמד כולם צדיקים⁵²) שההמלכה דכ"מ לא רק על כריאת העולמות (אם לכרוא עולמות או לא לכרוא), אלא גם על המחשבה להתהוות העולמות (אם תהי' המחשבה להתהוות העולמות או לא), דמה מובן, שנשמות ישראל (שבהם נמלך אם תהי' המחשבה דכריאת והי' נעלית, היא דוגמת אדם החושב איוה דבר (מחשבה לברוא עולמות) שהמחשבה היא חוץ ממנו, וישראל עליו במחשבה עצמית. ומבואר שם, דהטעם על זה שההמלכה על המחשבה דכריאת העולמות הייתה עם ישראל שעלו במחשבה עצמית (אף שמתשבה עצמית היא למעה מהמחשבה דכריאת העולמות), הוא, כי במחשבה עצמית שני אנשים. שחושב אדמות עצמו, ושחושב בדבר הנבדל ממנו ואעפי"כ אין המחשבה חוץ ממנו כי הוא נמצא הוא החושב. וזה שיישראל עלו במחשבה הוא אופן הכי שבמחשבה עצמית, שהעצמות חושב כביכול בדבר חולת [וזוהו בנין אדם אלאי קיבוס⁵³ דכיון ששורש הנשמות הוא במחשבה העצמית שתעצמות חושב כביכול בדבר חולת, לכן, גם לאורי שבא במחשבה הם כמו בנין, שבבו (דוגמת) שני ענינים הנ"ל, שהבן הוא נבדל מהאב ואעפי"כ יש בו מעצמיות האב], ולכן ההמלכה על המחשבה דעולמות הייתה עם ישראל. כי הכוונה דכריאת העולם [שתחתונים יהיו דידה לז' ית'] נשלמת עיי' הנשמות.

ויע' לומר, שהשייכות דנשמות למלכות כמו שהם בשרשם במחשבה העצמית, היא דזה שהעצמות חושב כביכול בדבר חולת הוא דוגמת המלכות, דענין המלכות הוא על חולת דוקא, אין מלך בלא עבד⁵⁴. ועפי"י יש לבאר הטעם על זה שעיי' גילוי עצם הנשמה (שעי' תקי"ש) נעשה בנין המלכות, כי עיי' שמתגלה שרש הנשמה כמו שהיא במחשבה העצמית, נעשה עיי' המשכת המלכות משרשה האמיתי כמו שז"א במחשבה העצמית.

46 ורמו בויהו ו' בשופר הוא המצוי שבו - לא מיעו דעונותו כיא זה שהוא, עיי' ויא' במדב' הנשמות ששם משיש. ולכן זה נוגע בהעצמות (עיי' ר"ה שה"מ בהמשך ר"ה תה"ל. המשך ר"ה תריצ"ה בתוס').

47 סה"מ עשרות ע' שש ואילך. הישית ע' 18. וב"מ.
48 כ"ד פ"א ד'
49 כ"ד פ"א ז'. רות רבא פ"ב א' א'
50 ישעי' מ' כא.
51 ראת י"ד א'
52 רבינו בחיי דר"מ וישב לז', ל' שפתיחיא רפי' (פא' ג' ווע"ד. - נטמן בטה"מ מלכות ח"ב ע' קמ תורת' 86.

בהצעות, דה שהנשמות מושרות בהצעות הוא לפי שכן כחך כבחירתו החפשה, יבחר לנו. וממשיך את נחלתנו את גאון יעקב, דגילוי עיניו זה הוא בחירתו ההדדית, נחלתנו, השרה בנחלת וקב שבכ"א משראל, בית מקדשא דיעקב. וע"פ המבואר לעיל (סעיף י"ד) שעי' גילוי שריש הנשמות נמשך מעין גילוי זה גם בעולם שעי' נשלמת הכונה דדירה בחתונתם, יש לבאר הקשר דהפירוש שנאון יעקב קאי על ביהמ"ק שבכ"א משראל עם הפירוש שקאי על ביהמ"ק השלישי, כי עיקר הענין דדירה בחתונתם יהי' בביהמ"ק השלישי⁵⁹ שיכנה במהרה בימינו עיי' משנת צדקנו.

ויש לומר, שנוסף על השייכות דהפסק יבחר לנו גוי לכללות ענין דתקיש, יש לו שייכות מיוחדת להפסק (שלאחריו) עלה אלקים בתרועה הוי' בקול שופר, שדרשו חז"ל דעי' ששראל נוסלין את שופריהו ותקיעין לפני הקב"ה הוא עומד מכסא דין ויושב בכסא רחמים⁶⁰. והענין הוא, דהרחמים הנמשכים עיי' אונצ'ל"ח הם בהגבלה כפי האונצ'ל"ח. והקשר דשני הפסקים הוא, דזה ששראל נוסלין את שופריהו ותקיעין הוא לא רק אונצ'ל"ח אלא שעי' מתגלה בחירתו העצמות בשראל, ולכן הרחמים הנמשכים עיי' הם רחמים כלי גבול. ונמשך מהקב"ה עצמו (מהעצמות) לכא"י משראל כתיבה וחיובת טובה לשנה טובה ומתוקה טובה הנראה והנגלה.

61) וליצי סמדי' גדול קיי' כבוד הבית הזה החשוב (סנה'ס מלוטס ח"ד ע' שפמ).
62) ויש לומר, דנפסקי שפדות מזוב (גם) בענין ההמשכה בעולם (בנין המלכות) שעי' תקיש ישראל - רצון המחלת כמו שפי' לרצון המלך; ובהמאמר שקודם תקיש מלוב בענין רצון המחלת עצמו, שנמשך רק לישראל. ולכן במאמר זה דקאט מרובג הענין דבחירת הקב"ה בישראל, ובהפסך לזה - הרחמים שהקב"ה מרחם על ישראל.

וע"פ המבואר לעיל (סי'ס) דהמשכה רצון המחלת הוא עיי' הביטול עצמו עצם הנשמה וענין חפונה דתקיש הוא כבוד לעורר הרצון גלוי - אולי יש לומר, שהמשכה הענינים דמזמור זה (כבוד לנו, התיבה מרצה לרחמים) הם גם עיי' התיבה לתקיש לפני קיום המצוה, כי גם בהתיבה לתקיש מוגלה הביטול עצמו עצם הנשמה. וראת לעיל הערה 12 מסיוד האר"ז, דהפינת מרצה לרחמים הוא עיי' אר"ז החמוד.

59) ולחוד מרצון חודש, נוסלין את שופריהו ותקיעין - דלכאורה הגיל, שחוקיעין, ומה נחמ שנוסלין את שופריהו וי'ל, שהחוננו בנינוסלין כי ותקיעין, שנוסלין השופר בכ"ו קדשע ועיי' שפמ מחשבת העצמות, כי עיי' ישראל דקאט מלמת מכוונת דברית העולמות.

עליכם (גם) להצוה דתקיש, כי קיום המצוה דתקיש הוא האונצ'ל"ח דלחמת שמעוררת את רצון הגלוי. דהביטול עצמו עצם הנשמה שבתיקיש, אינו אתערותא דלחמת לעורר את רצון הגלוי, כי ענין אתערותא דלחמת הוא שעבודת החסון (מצאית) מעוררת את ההמשכה, ולכן צריך לשיני הענינים. שהאתערותא דלחמת המעוררת את רצון הגלוי הוא קיום המצוה דתקיש. והמשכה רצון המחלת (דזה שעי' אתערותא דלחמת מעורר וירצון גלוי הוא לפי שכך החלת ברצון המחלת) הוא עיי' הביטול שמצד עצם הנשמה שבתקיש.

ט) ורנה גם ברצון המחלת שני ענינים. כמו שהוא בשייכות לרצון הגלוי, שעי' המשכה רצון המחלת מעורר הרצון גלוי עיי' אתערותא דלחמת אף שהאתערותא דלחמת באין ערוך, דענין זה הוא ההפלאה דעצמות ארא"ס שאינו מוגדר בשום גדר וביכולתו ית' שמה' ההעוררות גם עיי' ענין שבאין ערוך (ועיי' המבואר לעיל (סעיף ה) בענין דהפלאה, שההפלאה היא זה שאינו מוגדר וביכולתו ליד למהות). ורצון המחלת עצמו, שהוא מצד בחירתו העצמות, דזה שדחלת אצלו לרצון כן הוא לא מפני שעי' מתגלה ההפלאה שלי, אלא שכן בחן כבחירתו החפשי.

ויש לומר, דזהו שבתיקיש ג' ענינים (בכללות), המצוה שבה, ענין המתכוונ⁶⁰, והביטול פנימי שמצד עצם הנשמה. שקיום המצוה דתקיש הוא האונצ'ל"ח המעוררת את הרצון גלוי (בנין). ועיי' המשכה דתקיש, דענין המשכה הוא שיוצא מהאונצ'ל"ח שלי נמשך ההפלאה (כל'א) שבצמות ארא"ס, שההעוררות (רצון הגלוי) הוא עיי' ענין שבאין ערוך, רצון המחלת שבנוגע לרצון הגלוי. ועיי' גילוי עצם הנשמה שעי' תקיש נמשך רצון המחלת עצמו, בחירתו העצמות.

ק) ויש לומר, דהטעם הפנימי על זה ששכל ר"ה חוורים כל הדברים לקדמותם, הוא כי עיי' שהמשכה המלכות (גם) המשכה המלכות שבשכל העולמות) היא עיי' אמרו לפני מלכיות, הביטול שמצד עצם הנשמה שמגיע וממשך את רצון המחלת עצמו, עיי' נמשך גלוי יותר גם בעולם. דהגם שבנוגע לעולמות הוא (בעיקר) המשכה דרצון גלוי, מ"מ, כיון שההעוררות והמשכה רצון הגלוי (עיי' אונצ'ל"ח) הוא עיי' המשכה רצון המחלת שעי' הביטול שמצד עצם הנשמה, נמשך מעין זה גם בעולם. ועיי' נשלמת הכונה דברית העולמות, שהי' דירה לו ית' בחתונתם⁶¹.

יא) וזהו יבחר לנו את נחלתנו את גאון יעקב, שהקבשה דפסק זה (ועיי' בכללות המאמר) שאמורים קודם תקיש היא, שעי' העבודה דתקיש תהי' (נוסף על קיום המצוה דתקיש, וענין התשובה דתקיש) גם גילוי עצם הנשמה כמו שהיא מושרשת

59) רמ"ס דלעיל הערה 30.
60) ועיי' המבואר לעיל סי', שההשכה על ההמשכה דברית העולמות היתה עיי' ישראל שפמ מחשבת העצמות, כי עיי' ישראל דקאט מלמת מכוונת דברית העולמות.